
JULIO CORTÁZAR

Biciklizés Grignanban

Elle se branlait sur la selle avec une brusquerie de plus en plus forte. Elle n'avait donc pas plus que moi épuisé l'orage évoqué par sa nudité.

Histoire de l'œil¹

Kitartó bizalmatlansággal tekintek az okságra, az ismeretelméleti *establishment* eme homlokzatára, amelyen makacsul zárva maradnak az ajtók a legszédítőbb emberi kalandok előtt, azaz tehát ha Georges Bataille egy bizonyos könyvének elolvasása *után* ittam volna egy pohár bort egy grignani kávézóban, nem a biciklis lány lett volna *előbb*, a kiválasztott pillanatok szitáló aurájában; a könyv és a jelenet közötti kapcsolat létrehozásával az emlékezet megszötte volna az okság anyagát, leegyszerűsítő magyarázatot kovácsolt volna ki, amelynek minden láncszeme azon az alapon kapcsolódik a másikhoz, hogy elősegítse a szellem nyugalmát és a gyors felejtést. Nem így volt, de előre kell bocsátani, hogy Grignan kitüntetett hely, Madame de Sévigné emlékéé, és hogy a kis kiülős kávéház annak az emlékműnek az árnyékában található, amelyen e hölgy, kezében márványtollal, szüntelenül írja lányának egy számunkra már hozzáférhetetlen idő krónikáit.

Az autót egy platánfa árnyékában hagytam, hogy kipihenjem a dombok szerpentinjeit; szeretem ezeket a nyugodt déli falvakat, ott még a bort vastag üvegből készült poharakban szolgálják fel, amiket úgy fog meg a kéz, mintha homályosan ismerős valamivel találkozna újra, szinte alkímiai anyaggal, amely a városokban már nem létezik.

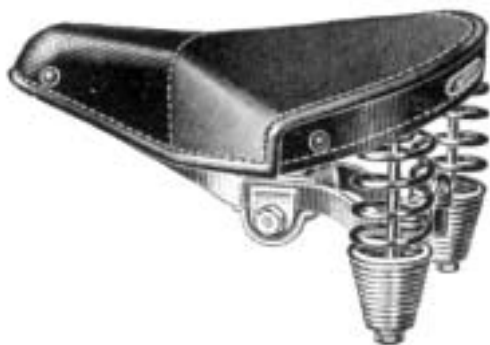

Balla Demeter fotója

A terecske bóbiskolt, időnként egy-egy autó vagy ócska furgon pislogott rá laposakat, és a három barátó az asztalok közelében csevegett és nevetgélt, ketten álltak, a harmadik meg ült enyhén megdöntött biciklijén, egy számára talán túl nagy modellen, egyik lába a földön pihent, míg a másik szórakozottan játszott a pedálokkal.

Kamaszok voltak, Grignan szépei, első táncok, utolsó játékok; a biciklis, a legszebb, hosszú haját lófarokba fogta, amely minden egyes nevetéssel, a kávéház asztalai felé vetett pillantással ide-oda lengett; a másik kettőből hiányzott ez a kancacsikó-báj, olyanok voltak, mintha előre eldöntött és elpróbált személyiségekbe szögezték volna őket, kispolgár kisasszonyok, testtartásukból kiolvasható teljes jövőjük; de hát annyira fiatalok, nevetésük közös forrásból fakadt, feltört a déli levegőbe és elvegyült a szavakkal, a bolondériával, kislányos párbeszédükkel, mely a vidámságra irányult, nem az értelemre. Eltartott egy ideig, míg rájöttem, mi keltette fel érdeklődésemet a biciklista lány iránt. Profilból láttam, időnként szinte hátulról, és beszéd közben könnyedén le-lecsúszott a nyeregről, majd visszaült; hirtelen vettem észre. Voltak más törzsvendégek a kávézóban, bármelyikük láthatta volna, a két barátónője, ő maga is felismerhette, mi folyik: nekem jutott osztályrészemül (és neki, de más értelemben). Már le sem tudtam venni a tekintetem a biciklinyeregről, enyhén szívre emlékeztető alakjáról, a tömpe, lekerekített csúcsban végződő fekete bőrről, a könnyű sárga vászonból készült szoknyáról, amely kirajzolta a feszes kis fart, a combokról, amelyek meglovagolták a nyeret, de folyamatosan el-elváltak tőle, amikor a test előrelendült és egy picit ráereszkedett az üres fémvázra; a nyereg széle egy pillanatig minden mozdulatra becsusszant a farpofák közé, kiugrott, megint becsusszant. A fenék a csevegés és nevetgélés ütemére mozgott, de azzal, hogy újból és újból hozzáért a nyereghez, mintha csábította, ingerelte volna, vég nélküli hullámozás a napon, a tér kellős közepén, az emberek szeme láttára, akik azonban nem érzékeltek, nem értettek semmit. Pedig a nyeregcsúcs és a kamaszfenék intimitása között nem volt más, csupán egy tanga és a szoknya vékony sárga vásznának anyaga. Elég volt ez a két semmi kis védőmű, hogy Grignan megkímélje magát a legvehemensebb reakcióktól, a lány továbbra is ritmikusan hozzá-hozzáért a nyereghez, majd eltávolodott tőle, a tömzsi nyeregcsúcs egyre-másra becsusszant a fiatal sárgabarack két fele közé, benyomult, ameddig a vászon rugalmassága engedte, ismét kicsusszant, újra-kezdte; a csevegés és nevetgélés kitartott, amíg Madame de Sévigné szobra abba nem hagyta az írást, a lassú közösülés *per angostam viam*² ütemesen, vég nélkül zajlott, és minden egyes előre- vagy visszalandulásnál a lófarok oldalra csapódott, az egyik vállra meg a hátra; a kéz jelen volt, habár gazdátlanul, habár a lány nem vette észre ezt a nevetéssé, laza mondatokká, barátók párbeszédévé vált kéjt; valami mégis tudta benne, az ő nevetése volt a legélesebb, az ő gesztusai a legeltűzottebbek, mintha magán kívül lett volna, hatalmába kerítette volna egy erő, amit ő maga keltett fel, ártatlan hermafrodita, aki a békítő egyesülést keresi és remegő lombozatként adja vissza a bőséges primór növényi nedvet. Továbbutaztam persze, és négy nappal Párizsba érkezésem után valaki kölcsönadta az *Histoire de l'œil*-t Georges Bataille-tól; amikor a meztelenül bicikliző Simone jelenetéhez értem, teljes vad szépségében fogtam föl mindazt, amit e tán túlságosan kerékpáros szöveg próbált meg közvetíteni.

Imreh András fordítása

¹ Egyre hevesebben maszturbált a nyeregben. Vagyis ő éppúgy nem képes lecsillapítani a meztelensége keltette vihart, mint én. – A szem története (*Somlyó György fordítása*).

² Fáradtságosan (*tkp* szűk úton).